ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΩΡΕΟΛ

Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ κ. ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗ

«...Σᾶς στέλνω λίγα μαλλιὰ ἀπ' τὴν πλεξοῦδα μου, ἀρκετὰ γιὰ νὰ κατασκευάσετε ἕνα δαχτυλίδι. Στὴ χρυσῆ πλάκα, ποὺ θὰ βάλετε ἀπὸ πάνω, χαράξετε τὶς λέξεις: «Μὲ τρυφερὴ ἀγάπη...»

»Δὲν πρέπει νὰ ξεχάσετε ὅτι ὁ σύζυγός σας δὲν ξέρει τίποτε.

»Ἂν μπορεῖτε περᾶστε ἀπόψε ἀπὸ τὸ σπίτι μου νὰ σᾶς ἐξοφλήσω τὸ λογαριασμό. Θὰ μὲ βρῆτε ἐντελῶς μόνη. Καταλαβαίνετε».

Ἡ κ. Πέϊστ ἔγραψε τὸ γράμμα της αὐτὸ μὲ χοντρὴ πέννα καὶ σταθερὸ χαρακτῆρα, ποὺ φανέρωνε ψυχικὴ ἠρεμία. Κι' ὅταν τὸ τέλειωσε, τὸ στούπωσε μὲ τὸ στουπόχαρτο, τὸ ξαναδιάβασε, τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα φάκελλο καὶ βγῆκε νὰ τὸ ρίξῃ στὸ ταχυδρομεῖο γιὰ νὰ τὸ λάβῃ ἐγκαίρως ὁ κοσμηματοπώλης της κύριος Κάρνιφεξ.

Πλησίαζε ἡ ἡμέρα τῆς ἐπετείου τοῦ γάμου της καὶ τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ τὸ καμωμένο μὲ τὰ ὡραῖα ξανθὰ μαλλιά της, ἤθελε νὰ τὸ χαρίσῃ στὸν ἀγατημένο της σύζυγο.

Γράφοντας ἡ καλὴ κυρία: *«ὁ σύζυγός μου δὲν ξέρει τίποτε»*, ἤθελε νὰ εἰπῇ ὅτι ὁ κοσμηματοπώλης δὲν ἔπρεπε ν' ἀποκαλύψῃ τὸ ἀθῶο της μυστικὸ στὸν ἄνδρα της, τὸν ὁποῖο ἤθελε νὰ ἐκπλήξῃ μὲ τὸ δῶρο της.

Τὸ ἔφερε ὅμως ἡ κατάρα νὰ γυρίσῃ ξαφνικὰ νωρὶς σπίτι του ὁ ταγματάρχης κύριος Πέϊστ τὸ βράδυ αὐτὸ ποὺ ἡ γυναῖκα του περίμενε τὸν κοσμηματοπώλη της.

Ὁ κ. Πέϊστ ἄνοιξε τὴν ἐξώπορτα μὲ τὸ κλειδί, ποὺ εἶχε πάντοτε μαζύ του, κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὸ μικρὸ σαλονάκι τῆς γυναίκας του, γιὰ νὰ τὴν συναντήσῃ. Ἀλλὰ δὲν τὴν βρῆκε ἐκεῖ καὶ κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα περιμένοντάς την.

Ἄξαφνα, ἐκεῖ ποὺ καθόταν, τοῦ κατέβηκε νὰ ποζάρῃ στὴ γυναῖκα του γιὰ «νοομάντης» καὶ νὰ τὴν ἐκπλήξῃ ἀναφέροντάς της τί ἔκανε τὸν καιρὸ ποὺ αὐτὸς ἔλειπε.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἔπεσε στὸ μάτι του ἦταν τὸ στουπόχαρτο. Τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ σήκωσε ψηλὰ στὸ φῶς.

Μά... τί ἦταν αὐτὰ ποὺ διάβαζε;... Θεέ μου!... Πλησίασε στὸν καθρέφτη γιὰ νὰ ἰδῇ μήπως γελιόταν.

Τότε ὅμως τοῦρθε κάτι σὰν ζαλάδα. Τὸ στῆθος του ἄρχισε νὰ βράζῃ. Ἀφροὶ ἔβγαιναν ἀπ' τὸ στόμα του, ποὺ ἀνοιγόκλειν σὰν τὸ κατάκι μιᾶς χύτρας μὲ φασουλάδα, ποὺ βράζει σὲ δυνατὴ φωτιά.

Εἶχε διαβάσει μὲ δυσκολία στὸ στουπόχαρτο αὐτὲς τὶς κομμένες λέξεις:

«Φίλε... Σᾶς βάζω μέσα στὸ φάκελλο... μαλλιὰ ἀπὸ τὴν πλεξοῦδα μου... Περᾶστε ἀπόψε. Θὰ εἶμαι μόνη—Καταλαβαίνετε».

Τρελλὸς ἀπὸ ὀργή, ὁ ζηλότυπος κι' εὐέξαπτος σύζυγος, ἔτρεξε σ' ὅλα τὰ δωμάτια, ἔψαξε δεξιὰ κι' ἀριστερά, ὡπλίστηκε μὲ δυὸ πιστόλια καὶ πάλι γύρισε στὸ σαλονάκι τῆς γυναίκας του.

Σὲ λίγο ἀκούστηκαν βήματα. Ὁ ταγματάρχης τινάχτηκε ὄρθιος. Ἡ πόρτα ἄνοιξε σιγὰ κι' ὁ ὑπηρέτης ἔμπασε μέσα στὴν αἴθουσα ἕνα ἀσχημάνθρωπο τόσον δά, κοντούλη καὶ λεπτοκαμωμένο.

Ὁ ταγματάρχης περίμενε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα ἀθέατος. Κι' ὅταν εἶδε πὼς ἔφυγε ὁ ὑπηρέτης, πῆγε σιμὰ στὸν ἐπισκέπτη του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ρωτᾶ, χαμογελῶντας διασμένα καὶ σφίγγοντας τὶς γροθιές του:

— Ἤρθατε νὰ ἰδῆτε τὴν κυρία Πέϊστ;

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ ἀνθρωπάκος, ποὺ ἄρχισε νὰ μὴ ξέρῃ τί τοῦ γίνεται.

— Τὸ ὄνομά σας; ξαναρώτησε κάπως ἄγρια ὁ γενναῖος ταγματάρχης.

— Κάρνιφεξ, κύριε... Τοῦ καταστήματος «Κ ά ρ ν ι φ ε ξ κ α ὶ σ υ ν τ ρ ο φ ί α».

— Λαμπρά. Πήρατε κανένα γράμμα τὸ πρωΐ ἀπ' τὴν κυρία μου, μὲ τρίχες ἀπ' τὴν κοτσίδα της μέσα; Σᾶς ἔδινε ραντεβοῦ γι' ἀπόψε, ἔ;

— Μὰ γιατί ρωτᾶτε; ἀπάντησε ὁ Κάρνιφεξ, χάνοντας τὴν ὑπομονή του.

— Ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωή σου, τὸ καλύτερο ποῦχεις νὰ κάνῃς εἶνε νὰ τὸ βουλώσῃς καὶ νὰ μὴ βγάλῃς τσιμουδιά, εἶπε ὁ ταγματάρχης καὶ τέντωσε τὸ πελώριο ἀνάστημά του μπρὸς στὸν μικροσκοπικὸ ἀντίπαλό του. Ὕστερα πῆγε στὴν πόρτα καὶ τὴν κλείδωσε.

— Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; ξεφώνισε ὁ δυστυχισμένος Κάρνιφεξ, ἀναπηδῶντας τρομαγμένος ἀπ' τὸ κάθισμά του.

— Κάτσε στ' αὐγά σου!... Καὶ λέγε γρήγορα ὅ,τι ἔχεις νὰ πῆς, ὅ,τι ξέρεις προτοῦ νὰ σὲ μουσκετάρω, βροντοφώνησε ὁ ταγματάρχης ἐξαγριωμένος.

Ὁ δύστυχος ὁ Κάρνιφεξ μὴ μπορῶντας νὰ κάνῃ καὶ διαφορετικά, ἄρχισε νὰ λέῃ:

— Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ἡ κυρία Πέϊστ μοῦγραψε σήμερα... ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, κύριε, ἀφῆστε με νὰ σᾶς ἐξηγήσω...

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη... Τὰ ξέρω ὅλα! φώναξε ἔξω φρενῶν ὁ κατὰ φαντασίαν ἀπατημένος σύζυγος καὶ προχώρησε μὲ σφιγμένες γροθιὲς ἴσα πάνω στὸν κοσμηματοπώλη.

— Καλά, φίλτατέ μου κύριε, ἀπάντησε ὁ ἀθῶος Κάρνιφεξ, χαμογελῶντας. Ἀφοῦ τὸ μάθατε... Τί νὰ γίνῃ; Τί θέλατε νὰ κάνω ἐγώ, ἀφοῦ ἡ κ. Πέϊστ τὸ ἤθελε;

— Τὸ ἤθελε, λέει... Τὸ ἤθελε!... ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ ὁ ταγματάρχης. Ἄ, τὸ τέρας, τὸ τέρας!...

— Ἡσυχάσατε, κύριε, ψιθύρισε ὁ Κάρνιφεξ, μὴ καταλαβαίνοντας γιατί θυμώνει ἔτσι ὁ κ. ταγματάρχης. Δὲν εἶνε μόνο ἡ κυρία σας... Ὅλες ἡ γυναῖκες σκαρώνουν κάτι τέτοια. Κι' ἐγὼ τὶς βοηθῶ φυσικά.

— Ἄτιμε!... Ἀπατᾶς λοιπὸν κ' ἄλλους; οὐρλιαξε ὁ κ. ταγματάρχης.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἀπάντησε ὁ κοσμηματοπώλης, ποὺ τάχε πειὰ τελείως χαμένα. Δὲν εἶμαι ἀπατεώνας!... Ἡ κυρίες ἐκτιμοῦν τὴν τέχνη μου.

Ὁ ταγματάρχης εἶχε φουάξει. Τόση... ἀναίδεια δὲν τὴν περίμενε ποτὲ καὶ ποτέ.

— «Μὰ τί βρίσκουν τάχα σ' αὐτὴ τὴ μαϊμοῦ ἡ γυναῖκες», σκέφτηκε. Καὶ γυρίζοντας στὸν κοσμηματοπώλη, τοῦ εἶπε:

— Καὶ δὲν συλλογίστηκες ποτέ, ἄθλιε, τοὺς ἄντρες τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδιά τους;

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο, παρακαλῶ;

— Μὰ σὺ εἶσαι χειρότερος κι' ἀπ' τὸ διάβολο!...

— Μὰ τί μπορῶ νὰ κάνω; Νὰ τὶς διώξω δὲν μπορῶ, βέβαια, ἀφοῦ ἔρχονται μόνες τους. Μήπως τὶς τραβάω μὲ τὸ ζόρι; Μὲ προτιμοῦν, μάλιστα, ἐμένα ἀνάμεσα σὲ τόσους ἄλλους!...

— Ἀνάθεμα!... οὐρλιαξε ὁ ταγματάρχης.. Σκάσε λοιπόν, πίθηκε! Μὴ μιλᾶς πειά, ζαρωμένε σάτυρε! Θὰ σοῦ κόψω τὴν παλιόγλωσσά σου, παλιάνθρωπε!...

Κι' ὥρμησε καταπάνω στὸν ζαρωμένο κ. Κάρνιφεξ, ποὺ ἀπ' τὴν τρομάρα του γίνηκε πιὸ κίτρινος κι' ἀπὸ φλουρί.

— Πρὶν μὲ σκοτώσετε, κύριε, εἴπε τέλος, ὁ κοσμηματοπώλης, πέστε μου σὲ τί ἔφταιξα;

Συγχρόνως μιὰ σκέψις φρικαλέα πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό του, ποὺ τοῦφερε μιὰ κρυάδα θανατερὴ σ' ὅλο του τὸ σῶμα καὶ τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ σὰν τὸ βοῦρλο: «Ἂν ὁ ταγματάρχης εἶνε τρελλός; Ἂν εἶνε μανιακός;»...

— Ἄκου θράσος!... Ρωτᾶς καὶ σέ τί μοῦφταιξες!... οὐρλιαζε ὁ ταγματάρχης. Μά, μοῦ κατέστρεψες τὸ σπίτι μου... μοῦκλεψες τὴν εὐτυχία μου, τὴ γαλήνη μου... Τί ἄλλο ἤθελες ἀκόμα νὰ μοῦ κάνῃς, συχαμένο διαβολόμουτρο;... Ἀρνιέσαι λοιπὸν ὅτι ἔχεις σχέσεις μὲ τὴ γυναῖκα μου;

— Τώρα καταλαβαίνω τὴν τρομερὴ παρεξήγησι! φώναξε ὁ δυστυχισμένος Κάρνιφεξ, ποὺ λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὰ κακάρωνε ἀπ' τὴν τρομάρα του μπρὸς στὸν ἀγριεμένο ἐκεῖνο γίγαντα, ποὺ τοῦ πρότεινε τὸ πιστόλι του.

Κι' ἀμέσως διηγήθηκε στὸν ταγματάρχη τί εἶχε μεσολαβήσει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς κ. Πέϊστ.

Ἀλλὰ τοῦ κυρίου ταγματάρχη τοῦχε ριζωθεῖ ἡ ὑποψία γιὰ καλὰ μὲς στὸ μυαλό, καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ τελείως, ὑποχρέωσε τὸν πολύπαθο κ. Κάρνιφεξ νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ ἐρωτευμένου στὴ γυναῖκα του, ὅταν θἄμπαινε στὸ δωμάτιο, ἐνῶ αὐτὸς κρυμμένος μέσα στὴν ντουλάπα θὰ ἐμάντευε πλέον τὴν ἀλήθεια.

— Μόλις μπεῖ ἡ γυναῖκα μου μέσα, εἶπε στὸν κ. Κάρνιφεξ, θὰ πέσῃς μπρὸς στὰ πόδια της καὶ θὰ τῆς μιλήσῃς γιὰ ἀγάπη. Ἔτσι μόνο θὰ ἰδῶ πῶς θὰ σοῦ φερθῇ καὶ θὰ καταλάβω τί τρέχει. Ἀλλά, κύτταξε, μὴ προσπαθήσεις νὰ μὲ γελάσῃς, γιατί ἀλλοίμονο σὲ σένα!

Ὁ κοσμηματοπώλης δέχτηκε καὶ ὁ κ. ταγματάρχης μπῆκε μέσα στὴ ντουλάπα ὡπλισμένος μὲ τὰ δυό του πιστόλια.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο μπῆκε στὸ σαλόνι ἡ κυρία Πέϊστ.

— Συγνώμην, κύριε Κάρνιφεξ, ἂν σᾶς ἔκανα νὰ περιμένετε, εἶπε.

— Ἄ! Κυρία μου, δέσποινα τῆς καρδιᾶς μου, μὴ μοῦ ζητᾶτε συγνώμην!... Ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι, ἐγὼ νὰ πέσω στὰ πόδια σας, νὰ τὰ φιλήσω, νὰ τὰ βρέξω μὲ τὰ δάκρυα τοῦ φλογεροῦ ἔρωτός μου!

Ἡ ἔκπληξις κι' ὁ τρόμος τῆς κυρίας Πέϊστ δὲν εἶχε ὅρια.

— Ἔλα νὰ φύγουμε μαζύ, ὡραῖε μου ἄγγελε, συνέχισε ὁ Κάρνιφεξ. Ἄφησε κεῖνο τὸ μαντράχαλο τὸν ἄντρα σου...

Ἕνας μπάτσος ἄστραψε στὸ πρόσωπο τοῦ Κάρνιφεξ. Ἡ κυρία Πέϊστ τὸν ἅρπαξε ἀπ' τὰ μαλλιὰ καὶ τοῦ φώναξε:

— Τρελλάθηκες, Κάρνιφεξ!... Βλάκα!... Γεροξεκούτη!...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἕνας κρότος ἀκούστηκε στὴν ντουλάτα.

Ἦταν ὁ κ. ταγματάρχης, ὁ ὁποῖος πήδησε ἔξω σκασμένος στὰ γέλια. Ἀγκάλιασε μὲ συγκίνησι τὴ γυναῖκα του, τὴ φίλησε κι' ὕστερα... φίλησε καὶ τὸ δύστυχο τὸν Κάρνιφεξ, γιὰ νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ γιὰ ὅσα τράβηξε ἄδικα τῶν ἀδίκων.

Τὸ ξαναδιάβασε καὶ τὄκλεισε σ' ἕνα φάκελλο.